

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/71/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716205013
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6716205013.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobkyne: A.. J. R., X.. XX.XX.XXXX, F. XXX, P., zastúpená JUDr. František Svatuška, advokát, Námestie slobody 25, Humenné, proti žalovanému: A.. K. R., X.. XX.XX.XXXX, Č.. XXX, J., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne a žalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 32C/22/2018-728 zo dňa 15.októbra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že :

I. Súd určuje, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov ku dňu 17.12.2013 patrili: hodnota motorového vozidla značky Škoda Fabia 6Y s VIN: V., rok nadobudnutia 2004, vo výške 500,00 €; zostatok na účte č. R. Y. v Č., a.s. na meno žalovaného vo výške 513,74 €; zostatok na účte č. R. vedenom v Č., a.s. na meno žalobkyne vo výške 51,33 €; zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., a.s. na meno žalobkyne vo výške 0,79 €, zostatok na účte č. R. Y. Y. H. R..C., pobočka zahraničnej banky na meno žalovaného vo výške 5,01 €.

II. Súd vyporiadava bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne A.. J. R., X.: XX.XX.XXXX, a žalovaného A.. K. R., X.: XX.XX.XXXX, k veciam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nasledovne: a) súd prikazuje žalobkyni do jej výlučného vlastníctva zostatok na účte Č.. R. vedenom Y. Č., C..R.. vo výške 51,33 € a zostatok na účte Č.. R. vedenom Y. Č., a.s. vo výške 0,79 €; b) súd prikazuje žalovanému do jeho výlučného vlastníctva zostatok na účte č. R. vedenom v Č., a.s. vo výške 513,74 €, zostatok na účte č. R. vedenom v H. R..C., pobočka zahraničnej banky vo výške 5,01 € a hodnotu motorového vozidla značky Škoda Fabia 6Y s VIN: V., rok nadobudnutia 2004, vo výške 500,00 €.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni titulom vyrovnania sumu 675,34 €, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet súdu v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku súdny poplatok za žalobu vo výške 66,00 € a súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške 66,00 €.

V. Súd ani jednej zo strán nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 143, § 144, § 148 ods. 1, 2, § 149 ods.1,2,3,4, § 150 Občianskeho zákonníka, keď dokazovaním ktoré vo veci vykonal (pozri odsek 19. napadnutého rozsudku) mal za nesporné, že bezpodielové spoluvlastníctvo strán vzniklo dňa 07.07.2001

a zaniklo dňa XX.XX.XXXX, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Humenné č.k. 6C/194/2012-151. Vydanie rozsudku inicioval svojim návrhom zo dňa 28.12.2012 žalovaný. Žalobkyňa v trojročnej lehote podľa ust. § 149 Občianskeho zákonníka, teda včas, podala proti žalovanému žalobu o vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva medzi stranami nebola uzavretá. Prvoinštančný súd uviedol, že v prvom rade pristúpil k zisťovaniu, čo tvorí masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú je potrebné v konaní vyporiadať. Pre posúdenie otázky, či vec patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je rozhodujúce, či bola nadobudnutá za trvania bezpodielového spoluvlastníctva, kým bola nadobudnutá a z akých prostriedkov. Predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva môže byť len ten majetok, ktorý patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ktorý existoval ku dňu jeho zániku ako spoločný majetok. Rozhodujúcim z hľadiska vyporiadania je deň zániku bezpodielového spoluvlastníctva, teda v tomto prípade deň právoplatnosti rozsudku o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva.

1.2. Žalobkyňa od počiatku tvrdila, že v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sú v žalobe vymenované hnuiteľné veci, ktoré mali tvoriť vybavenie spoločne obývaného bytu vo Zvolene. Existenciu týchto vecí žalovaný účinne poprel, keď uviedol, že veci žalobkyňou vymenované strany nikdy spolu nenadobudli. Zariadenie bytu síce mali, ale to bolo žalobkyňou vysťahované a následne poškodené, zničené alebo vyhodené. Dôkazné bremeno, že vec bola nadobudnutá za trvania manželstva, leží na tej strane, ktorá tvrdí, že určitá vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Bolo preto na žalobkyňu, aby preukázala, že uvedené hnuiteľné veci nadobudli manželia zo spoločných prostriedkov za trvania bezpodielového spoluvlastníctva a že predmetné veci ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov existovali. Žalobkyňa súdu predložila pokladničné doklady a faktúry, z ktorých však takmer žiaden nepreukazuje zakúpenie ani jednej ňou uvedenej veci v žalobe. Faktúry či pokladničné doklady sú buď z iného roku, ako uvádza žaloba, prípadne sa vzťahujú na nákup produktov, ktoré v žalobe ako súčasť bezpodielového spoluvlastníctva vôbec uvedené nie sú, alebo udávajú ohľadom produktov úplne inú nadobúdaciú cenu, než uvádza žalobkyňa (vo viacerých prípadoch uvádza žalobkyňa u veci zostatkovú hodnotu vyššiu než nadobúdacia cena produktu, o ktorom založila do spisu doklad o nákupe, preto sa predmetný doklad logicky nemôže vzťahovať na vec uvedenú v žalobe). Faktúry vystavené na odberateľa, ktorým bola iná osoba, ako strany sporu, podľa súdu nemôžu preukázať nadobudnutie vecí manželmi. Jediná z vecí uvedených v žalobe, ktorej zakúpenie žalobkyňa preukázala, je posteľ so zásuvkou, roštom a matracom za nadobúdaciú cenu 480,46 € (č.l. 347 spisu, položka v bode I. 5/ a/ žaloby). Túto však strany nadobudli v roku 2010 do bytu vo Zvolene, pričom žalovaný preukázal, že v roku 2011 žalobkyňa vysťahovala celý zvolenský byt a veci, ktoré tam boli, zničila, poškodila alebo vyhodila. Žalobkyňa vysťahovanie vecí ani nepoprela, tvrdí však, že ich všetky nepoškodené vrátila naspäť, čo však nepreukázala, ani na preukázanie toho nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Súd preto uzavrel, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o tom, že veci v ňou žalobe uvedené ako zariadenie bytu vo Zvolene strany nadobudli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo spoločných prostriedkov a že tieto veci (posteľ so zásuvkou, roštom a matracom) ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva existovali.

1.2.1. Na preukázanie existencie hnuiteľných vecí navrhla žalobkyňa vypočuť svedkyňu H.. L. a maloleté deti strán sporu. Návrh na vykonanie dokazovania výsluchom maloletých detí súd prvej inštancie zamietol, keďže je názoru, že súd má maloleté deti zaťažovať extrémne vypätými stresovými situáciami ako je výsluch na súde len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch, kedy určitú skutočnosť nie je možné preukázať inak. Strany spolu majú dve maloleté deti, F., X.: XX.XX.XXXX C. R., X.: XX.XX.XXXX. Mal. F. tak mala v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (XX.XX.XXXX) sedem rokov a mal. R. päť rokov. Vykonať ich výsluch by tak bolo mimoriadne nevhodné, pretože súd považuje za vylúčené, aby päť- a sedemročné deti vedeli dosvedčiť existenciu konkrétnych hnuiteľných vecí, ktoré sa mali nachádzať či už v domácnosti vo Zvolene alebo v domácnosti obývanej žalovaným a jeho rodinou, a to navyše s odstupom takmer siedmich rokov, nieto uviesť, či tieto veci boli nadobudnuté za trvania manželstva a za akú nadobúdaciú cenu. Svedkyňa H.. L. vypovedala, že bola na dvoch návštevách bytu vo Zvolene a videla, že byt bol bežne zariadený. Nevedela však uviesť špecifikáciu hnuiteľných vecí nachádzajúcich sa v byte pokiaľ ide o typ, značku veci, rok jej nadobudnutia či obstarávaciu cenu, ani jej nebolo známe, ako a kedy boli veci nachádzajúce sa v byte obstarané. Z tohto výsluchu preto súd nemohol mať za preukázané nadobudnutie v žalobe uvedených konkrétnych vecí, ani ich existenciu ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (keďže svedkyňa v byte bola naposledy na prelome 2011 a 2012 a bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo

XX.XX.XXXX). Prvoinštančný súd zamietol aj návrh žalobkyne, aby od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ako aj od Okresného riaditeľstva Policajného zboru SR vo Zvolene vyžiadal potvrdenie, že ich pracovníci, resp. príslušníci, boli v domácnosti strán sporu vo Zvolene a že táto domácnosť bola štandardne zariadená. Z takého potvrdenia by súd nemohol zistiť ani overiť žiadnu skutočnosť, ktorá je podstatná pre jeho rozhodnutie. Podkladom pre rozhodnutie súdu o vyporiadaní hnuiteľných vecí náležiacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov je uvedenie konkrétnych vecí v žalobe, ktoré sú označené tak, že ich nie je možné zameniť s inými a ktorých nadobudnutie stranami z prostriedkov v bezpodielovom spoluvlastníctve, ako aj ich existencia ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva, boli preukázané. Dôkazný návrh žalobkyne ale smeroval len k preukázaniu, že strany sporu žili v riadne, bežne zariadenom byte, nie k tomu, aké konkrétne veci náležali do bezpodielového spoluvlastníctva a aká bola ich hodnota. Preto bol tento návrh žalobkyne zamietnutý.

1.3. Za nesporné súd prvej inštancie považoval, že súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva bol automobil značky Škoda Fabia 6Y s VIN: V., ktorý strany nadobudli 05.05.2004 za nadobúdaciú cenu 316.490,00 Sk, teda 10.505,50 €, ako vyplýva z faktúry č. XXXXXX zo dňa 23.04.2004 (č.l. 354). Tento automobil žalovaný dňa 24.03.2014 predal za kúpnu cenu 500,00 €, pričom v kúpnej zmluve je uvedené, že ho predáva poškodený. Skutkové tvrdenia strán v otázke hodnoty vozidla ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva boli sporné, žalobkyňa tvrdila, že zostatková hodnota vozidla bola 5.000,00 € a žalovaný tvrdil, že sa jednalo o opakovane poškodené vozidlo, ktoré malo pri predaji hodnotu 500,00 €. Podľa platného Civilného sporového poriadku môže súd v konaní tohto typu (t.j. konanie bez ochrany slabšej strany) bez návrhu vykonať len taký dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou, ďalej dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva. Žalobkyňa, hoci jej bolo odlišné stanovisko žalovaného ohľadom hodnoty vozidla známe, na preukázanie svojho tvrdenia ohľadom hodnoty vozidla nenavrhol súdu vykonať žiaden dôkaz. Žalovaný, naopak, na preukázanie svojich tvrdení o poškodení vozidla a o tom, že jeho hodnota bola len vo výške 500,00 € predložil fotografie (č.l. 388), faktúry za opravy vozidla č. XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX (č.l. 389-391), ako aj kúpnu zmluvu svedčiacu o predaji vozidla za sumu 500,00 € (č.l. 394). Predmetný automobil patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ku dňu jeho zániku existoval a naďalej s ním nakladal žalovaný, ktorý ho dňa 24.03.2014 predal. Do masy BSM tak patrí hodnota motorového vozidla. Keďže z dokazovania (ako je vyššie uvedené) vyplynula hodnota predmetného automobilu vo výške 500,00 €, uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 250,00 € titulom vyrovnania. Pokiaľ ide o príslušenstvo vozidla, spočívajúce v zimných pneumatikách a diskoch, ktoré mali strany nadobudnúť v roku 2009 za 800,00 €, nadobudnutie ani existenciu týchto žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala. Podľa názoru súdu sa navyše v tomto prípade jedná o veci podliehajúce opotrebeniu a súd nepovažuje za pravdepodobné, aby štvorročné pneumatiky po ich pravidelnom používaní v zimnom období ešte pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva boli spôsobilé na riadne využitie.

1.4. Finančné prostriedky patriace manželom možno do masy bezpodielového spoluvlastníctva zaradiť len ako ich všeobecnú cenu, ktorá zodpovedá stavu v čase zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva. Súd vykonal dopyty na všetky stranami označené peňažné ústavy v Slovenskej republike a zistil, že ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva XX.XX.XXXX mali strany vedené nasledujúce účty s nasledujúcimi zostatkami: a) na účte č. R. vedenom v Č., a.s. na meno žalovaného bol zostatok 513,74 €; b) na účte č. R. vedenom v Č., a.s. na meno žalobkyne bol zostatok 51,33 €; c) na účte č. R. vedenom v Č., a.s. na meno žalobkyne bol zostatok 0,79 €; d) na účte č. R. vedenom v H. R.C., pobočka zahraničnej banky na meno žalovaného bol zostatok 5,01 €. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že zostatky na účtoch prikázal vždy tej strane, na ktorej meno bol účet vedený a tiež rozhodol o zaplatení náhrady za vyporiadanie tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 233,32 € (259,38 €, čo je polovica zostatkov na účtoch žalovaného mínus 26,06 €, čo je polovica zostatkov na účtoch žalobkyne).

1.5. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že do bezpodielového spoluvlastníctva strán mal náležať aj byt v obci R.Č., pričom na preukázanie tejto skutočnosti navrhla vyžiadať od žalovaného nadobúdacie zmluvy. Žalobkyňa však túto nehnuteľnosť ani nijako bližšie nešpecifikovala, byt neoznačila číslom, súpisným číslom bytového domu, označením katastrálneho územia a podobne. Žalovaný tvrdil, že zmluvy nemá, lebo mu ich odcudzila žalobkyňa, a táto súdu nenavrhol vyžiadať dokumenty od príslušných správnych orgánov. Z tohto dôvodu súd uzavrel, že žalobkyňa, ktorú v tomto smere zaťažovalo ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno, tieto neunikla a súdu nepreukázala, že by boli súčasťou

bezpodielového spoluvlastníctva manželov akékoľvek nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o žiadosť žalobkyne na poskytnutie lehoty na predloženie výpisu z listu vlastníctva ohľadom predmetného bytu, ktorú žalobkyňa súdu adresovala na poslednom pojednávaní dňa 17.09.2020, tejto súd s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania nevyhovel. Žaloba bola podaná dňa 26.01.2016 a pojednávanie, na ktorom súd rozhodol o skončení dokazovania a kde žalobkyňa požiadala o dodatočnú lehotu na doplnenie dokazovania, sa konalo dňa 17.09.2020, teda viac ako štyri a pol roka po podaní žaloby. Žalobkyni bolo známe, že súd potrebuje špecifikáciu nehnuteľností, o ktorých tvrdí, že patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov jednak s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa bola od počiatku kvalifikovane právne zastúpená advokátom a jednak preto, že súd žalobkyňu výslovne na tento nedostatok žaloby upozornil na pojednávaní dňa 17.06.2019, kde stranám uviedol svoj predbežný právny názor. Prípisom zo dňa 13.02.2018 adresovaným právnenému zástupcovi žalobkyne bola žalobkyňa vyzvaná, aby k veci uviedla všetky tie skutočnosti dosiaľ neuvedené, ktoré na preukázanie svojho nároku považuje za potrebné a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a bola upozornená, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Preto súd jej žiadosti o poskytnutie dodatočnej lehoty na doplnenie dokazovania nevyhovel. Z rovnakých dôvodov zamietol aj jej žiadosť o možnosť dodatočného doloženia záznamu z výpovede jej brata F. O. ohľadom automobilu Hyundai.

1.6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov nie sú v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka pasíva ? spoločné dlhy ani záväzky manželov. Záväzky jedného alebo oboch manželov, ktoré vznikli za trvania manželstva, nie sú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Najvyšší súd SR, sp. zn. 3 Cdo 143/2008). Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva však nie je možné ponechať bokom ani pohľadávky a dlhy, ktoré vznikli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva (R 46/1966). Po zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa spoločné záväzky stávajú predmetom vyporiadania v tzv. širšom zmysle podľa zásad platných pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Také spoločné majetkové práva či pohľadávky alebo dlhy sa potom rovnako ako veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva, pokiaľ existovali v dobe vyporiadania, prikazujú tomu-ktorému účastníkovi. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by mali manželia nejaké spoločné záväzky z uzavretých zmlúv o úvere / pôžičke, ani iné spoločné záväzky, ktoré by bolo potrebné vyporiadať. Zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR (č.l. 55) zo dňa 20.01.2012, Zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR (č.l. 58) zo dňa 21.06.2012, Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXR zo dňa 24.01.2013 a Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXR zo dňa 09.07.2013 bola uzavretá len medzi bankou a žalovaným, jedná sa preto o úvery samotného žalovaného.

1.7. Žalobkyňa napokon žiadala, aby žalovanému uložil povinnosť nahradiť jej polovicu nákladov, ktoré žalovaný počas trvania manželstva vynaložil na svoju záľubu spočívajúcu v lietaní a ktoré spočívali v neuvedenej sume nákladov na získanie leteckej licencie a v sume 90.000,00 € vynaloženej na jej každoročné udržiavanie. Taktiež žiadala žalovaného zaviazat', aby jej zaplatil sumu 3.319,39 €, ktorá mala predstavovať polovicu prostriedkov vynaložených zo spoločných prostriedkov manželov na zakúpenie leteckej prilby za 6.638,78 €. Žalovaný poprel, že by si zakúpil leteckú prilbu, pričom uviedol, že prilba, ktorú mal doma, patrila jeho zamestnávateľovi, ktorému ju musel vrátiť. Žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala zakúpenie leteckej prilby pre žalovaného z prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Argumentovala tým, že jej zamestnávateľ žalovaného potvrdil, že žalovaný si od nich prilbu nekupoval, čo však skôr svedčí v prospech tvrdení žalovaného. Žalobkyňa súdu nepredložila žiaden doklad o zakúpení uvedenej prilby, úhrade kúpnej ceny z prostriedkov manželov a podobne s tým, že aj hodnota prilby jej bola známa len z toho, že ju uviedol žalovaný, keď žiadal jej bývalého právneho zástupcu o vrátenie prilby po jej odnesení z bytu vo Zvolene. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že zakúpenie prilby žalobkyňa nepreukázala a jej návrhu na uloženie povinnosti žalovanému uhradiť jej polovicu obstarávacej ceny prilby tak nebolo možné vyhovieť. Žalobkyňa v tejto súvislosti navrhla vypočúť jej bývalého právneho zástupcu E.. K., ktorý mal preukázať, že prilba existovala a že bola žalovanému odovzdaná zo strany právneho zástupcu. Tieto skutočnosti však medzi stranami neboli sporné a žalobkyňa výslovne uviedla, že zakúpenie prilby z prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva nevie preukázať. Preto súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol ako nadbytočný a nehospodárny.

1.7.1. Pokiaľ ide o peňažné prostriedky, ktoré boli z bezpodielového spoluvlastníctva manželov vynaložené na získanie a udržanie leteckej licencie žalovaného, vyčíslila ich žalobkyňa na sumu

90.000,00 €, ktorú však nijakým spôsobom súdu nedoložila. Žalovaný vynaloženie tejto sumy poprel a uviedol, že si nepamätá, koľko za udržiavanie leteckej licencie platil, pretože mu doklady o tom žalobkyňa odcudžila. Bez ohľadu na spornosť výšky takto vynaložených prostriedkov súd poukazuje na znenie ust. § 150 Občianskeho zákonníka, druhej vety, ktorá uvádza, že „každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok“. Tzv. investície do záľub žalovaného, ako ich nazýva žalobkyňa, nepredstavujú investície na výlučný majetok žalovaného, ktoré mali byť vynaložené z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V dôsledku vynaloženia peňažných prostriedkov sa totiž majetok žalovaného nijakým spôsobom nerozmnožil a nezhodnotil. Podľa názoru súdu boli takto vynaložené prostriedky investované do vzdelania žalovaného a jedná sa tak o situáciu obdobnú uspokojovaniu bežných potrieb jednotlivých členov rodiny. Žalobkyňa preto nie je oprávnená požadovať náhradu takto minutých prostriedkov. Z uvedeného dôvodu nebolo potrebné vykonávať dokazovanie ohľadom výšky takto vynaložených prostriedkov, pričom však súd zdôrazňuje, že aj keby tomu tak nebolo, žalobkyňa žiadne doklady o úhrade ňou uvádzaných súm z bezpodielového spoluvlastníctva súdu nepredložila.

1.8. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie rozhodol o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal zostatky na účtoch vedených na jej meno, do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal zostatky na účtoch vedených na jeho meno a tiež hodnotu spoločného motorového vozidla. Žalovaného zaviazal titulom vyrovnania zaplatiť žalobkyňi čiastku 483,32 €, ktorá pozostáva zo sumy 250,00 € ako náhrady za predané motorové vozidlo a sumy 233,32 €, čo je rozdiel medzi zostatkami na účtoch prikázanými jednotlivým stranám.

1.9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., keď posudzoval úspech vo veci, pričom prihliadal na to, že vypořiadanie BSM bolo v záujme oboch účastníkov a úspešnosť oboch účastníkov bola prakticky rovnaká a preto ani jednej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

1.10. Rozhodnutie v časti uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok súdu prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 1,2, § 4 ods. 3, zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, položkami č. 6 písm. a), b) Sadzobníka súdnych poplatkov tohto zákona a uložil povinnosť k úhrade súdneho poplatku za podanie návrhu na vypořiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalovanému. Vypořiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je totiž v prospech oboch manželov a za situácie, kedy je žalobkyňi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, čo znamená, že je od poplatku oslobodená, považuje súd za spravodlivé, aby bola povinnosť k úhrade poplatku uložená druhému z manželov. Samotné vypořiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je spoplatnené ďalším súdnym poplatkom, ktorý sa platí vo výške 3 % z hodnoty vypořiadanej masy BSM, resp. podielu, ktorý z takej masy nadobudne príslušná strana. Keďže žalovaný nadobudol rozsudkom aktíva v celkovej sume 1.018,75 €, uložil mu súd povinnosť k úhrade súdneho poplatku v najnižšej zákonom stanovenej výške 66,00 €. Žalobkyňi, ktorá je, ako je vyššie uvedené, od poplatku oslobodená, povinnosť k úhrade súdneho poplatku uložená nebola.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa a aj žalovaný.

3. Odvolanie žalobkyne smerovalo proti výrokom I., II., III. a IV. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.1. Žalobkyňa nesúhlasila, že do masy BSM patria len veci, ktoré sú uvedené v rozsudku vo výroku I. keď tam podľa jej názoru do BSM patria aj hnutelné veci tvoriace zariadenie bytu vo Zvolene. Mala zato, že ona preukázala, že hnutelné veci nadobudli ona a žalovaný počas trvania manželstva. Potvrdila to samotná žalobkyňa, ako aj svedkyňa H.. L. L.. Žalobkyňa od svojho odchodu do obce F. už v byte vo Zvolene nebola a nemohla predložiť žiadne bločky o zakúpení hnutelných vecí, pretože všetky doklady o hnutelných veciach, o byte, o aute, o bankových účtoch zobrať žalovaný. Žalovaný

vo svojich vyjadreniach uvádzal, že dňa 20.07.2011 žalobkyňa vystažovala byt vo Zvolene, a veci do bytu už nevrátila. Nie je možné prijať argumentáciu žalovaného, že v byte sa nenachádzali žiadne hnutelné veci. V byte bývala matka s dvoma maloletými deťmi, ktorá musela zabezpečovať spánok detí, stravovanie, pranie, varenie, hnanie sa detí, je nemysliteľné aby mohli takto fungovať v holobyte ako sa to účelovo snaží podsunúť žalovaný. Z vyššie uvedeného sa žalobkyňa domnieva, že bolo preukázaná existencia hnutelných vecí, tak ako boli uvedené v súpise v žalobe o vyporiadanie BSM. Medzi ďalšie hnutelné veci uvedené v súpise v žalobe boli zostatky na účtoch vo finančných inštitúciách, hodnota motorového vozidla Škoda Fabia, spolu so zimnými pneumatikami (b), pracovné náradia, športové vybavenie, elektronika. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že za motorové vozidlo predal žalovaný svojej matke len za cenu 500 € a tiež nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, keď do masy BSM nepojal investície zo spoločných finančných prostriedkov do leteckej licencie, minimálne vo výške 90.000,00 € a do leteckej prilby minimálne do 6.638,78 €, ktorých polovice žiada žalobkyňa nahradiť. Letecká prilba bola žalovaným zakúpená počas trvanie manželstva zo spoločných finančných prostriedkov. Túto skutočnosť mohol potvrdiť navrhovaný svedok E.. K., ale súd nevyhovел návrhu žalobkyne na vypočutie E.. K. ako svedka. Leteckú licenciu žalovaný nepoprel. Získanie leteckej licencie a jej udržiavanie predstavovalo vykonávať skúšky, zabezpečovať si učebnice, ktoré stáli dosť peňazí, cestovné spojené s absolvovaním skúšok. Žalovaný získal leteckú licenciu v roku 2004, v čase keď už bol ženatý, a už existovalo BSM. Na získanie leteckej licencie sa použili spoločné peniaze patriace do BSM a žalobkyňa nesúhlasila, že letecká licencia je bežná potreba člena rodiny - ako to bolo uvedené v odôvodnení rozsudku.

3.2. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd mal v danom konaní vypočúť navrhovaných svedkov, aby odstránili rozpory v tvrdeniach strán konania a súd porušil jej ústavné právo aj v tom, že jej uprel právo preukázať svoje tvrdenia a vyvrátiť tvrdenia žalovaného a súd nepostupoval korektne a svoje rozhodnutie zdôvodnil len jednostranne, teda len v prospech žalovaného. Žalobkyňa mala za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám zmätočnosti. Tieto sa zakladajú na nedostatočne vykonanom dokazovaní, čo malo za následok, že jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň to malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní boli vykonané dôkazy navrhované stranami sporu, avšak kým žalovanou stranou navrhované dôkazy boli vykonané všetky, navrhované dôkazy zo strany žalobkyne, napriek tomu, že mohli mať významný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pripustené zo strany súdu neboli a neboli tak ani vykonané. V priebehu konania pred súdom, bolo žalobkyne opakovane znemožňované uplatňovať svoje procesné práva z dôvodu arogantného prejavu žalovaného ako aj zo strany konajúcej sudkyne, ktorá opakovane znevažovala výroky žalobkyne počas pojednávania a svojím prejavom výrazne nadŕžala žalovanej strane. Žalobkyňa bola slabšou stranou sporu. Konajúca sudkyňa opakovane svojím postupom dala žalobkyne dôvod sa domnievať, že je voči nej zaujatá, jednak spôsobom a tónom komunikácie s ňou, ktorý bol diametrálne odlišný od komunikácie s druhou stranou sporu, ako aj následným vyhodnotením dôkazov v jej neprospech a v jej prípade nebol zachovaný princíp rovnosti zbraní. Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby strana v spore mala rozumnú možnosť prezentovať svoj prípad za rovnakých podmienok tak, aby nebola postavená do podstatne nevýhodnej situácie vo vzťahu k druhej strane sporu.

3.3. Záverom uviedla, že rozsudok je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti. Rozsudok neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a miera porušenia jej procesných práv nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Žalobkyňa naďalej trvá na tom, že podľa jej názoru k porušeniu procesných práv žalobkyne došlo tým, že jej súd prvej inštancie uprel právo na riadne navrhovanie a vykonávanie dôkazov, ktoré súd bez riadneho, logického a vecného odôvodnenia zamietol. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4. Odvolanie žalovaného rovnako smerovalo proti výrokom I., II., III. a IV.. Vo svojom odvolaní poukázal nato, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd považoval zostatok na účte č. R. vedenom v Č., a.s. na meno žalovaného vo výške 513,74 € za aktíva napriek tomu, že šlo ešte o neminuté finančné zdroje z čerpaných úverov zo zmluvy o úvere s ČSOB bankou č. XXXXXXXXXXR zo dňa 21.06.2012, zo zmluvy o úvere so R. bankou č. XXXXXXXXXXR zo dňa 24.01.2013 a zo zmluvy o úvere s J. L. č. XXXXXXXXXXR zo dňa 09.07.2013 a hoci relevantné doklady boli Okresnému súdu Malacky doložené v tomto konaní aj v Doplnení skutkových tvrdení zo dňa 03.03.2020, tak súd ignoroval dlh žalovaného voči banke Č., a.s. ku dňu 17.12.2013 vo výške 1.901,17 € a videl iba zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., a.s. prehliadajúc zostatok -1.901,17 € na účte Č.. XXXXXXXXXX Y. Y. Č., a.s. (č.l. 276 a 277). Č., a.s. uviedla, že ku dňu 17.12.2013 mal žalovaný na účte č. XXXXXXXXXXR zostatok - 1.901,17 € a že žalovaný mal ku dňu 17.12.2013 na účte č. R. zostatok 513,74 €, teda po spočítaní zostatkov na oboch účtoch vedených v banke Č., a.s. na meno žalovaného bola bilancia zostatku - 1.387,43€ (mínus jedentisícristoosemdesiatosedem eur a štyridsaťtri centov). Z napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že čerpanie finančných zdrojov z poskytnutých úverov zo zmluvy o úvere s Č. bankou č. XXXXXXXXXXR zo dňa 21.06.2012, zo zmluvy o úvere so R. L. Č.. XXXXXXXXXXR zo dňa 24.01.2013 a zo zmluvy o úvere s J. L. Č.. XXXXXXXXXXR zo dňa 09.07.2013, ktoré sa ku dňu 17.12.2013 nachádzali na účte č. R. Y. Y. Č., a.s. na meno žalovaného vo výške 513,74 €. Súd považoval za aktíva a nie za pôžičku, ktorú bolo nutné vrátiť a teda súd v napadnutom rozsudku má za to, že žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť požičané finančné prostriedky patriace banke a teda inými slovami tvrdí, že žalovanému po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria dlhy voči bankám a žalobkyni patria finančné prostriedky, ktoré boli bankou poskytnuté a ktoré spláca žalovaný. Žalovaný mal zato, že ak sa chce žalobkyňa podieľať na rozdelení bankami poskytnutých finančných prostriedkov tak by sa mala žalobkyňa rovnako podieľať aj na rozdelení splácania daných poskytnutých finančných prostriedkov bankami.

4.1. Ďalej žalovaný uviedol, že v napadnutom rozsudku súd na jednej strane tvrdí, že žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy na potvrdenie svojich tvrdení a na strane druhej súd v napadnutom rozsudku tvrdí, že žalovaný bol v tomto spore úspešný iba čiastočne a teda má znášať úplne všetky náklady na súdne poplatky a trovy konania a jediným úspechom žalobkyne bolo to, že žalovaný mal ku dňu 17.12.2013 na jednom účte neminuté finančné prostriedky z čerpaných úverov, pričom úvery od bánk súd nechce rozdeliť medzi žalovaného a žalobkyňu ale nevyčerpané finančné prostriedky z čerpaných úverov rozdeľuje medzi žalovaného a žalobkyňu. Žalovaný mal požičané finančné prostriedky aj od tretích strán, nielen od bánk, ale v tomto konaní sa tieto pôžičky vôbec neriešili. Žalovaný poukázal tiež nato, že je sporný je aj odsek 42. napadnutého rozsudku, vzhľadom na závery uvedené v Uznesení Okresného riaditeľstva PZ v Humennom ČVS: ORP-50/2-VYS-HE-2020 zo dňa 27.08.2020.

4.2. Žalovaný žiadal aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v časti výrokov I., II., III. a IV., súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a konanie zastavil. Prípadne aby určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov ku dňu 17.12.2013 patrili: - hodnota motorového vozidla značky Škoda Fabia 6Y s Y. V., rok nadobudnutia 2004, vo výške 500,00 €; - zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., a.s. na meno žalovaného vo výške 513,74 €; - zostatok na účte č. XXXXXXXXXX Y. Y. Č., a.s. na meno žalovaného vo výške - 1.901,17 € (mínus jedentisícdeväťsto jeden eur a sedemnaásť centov); - zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., C..R.. na meno žalobkyne vo výške 51,33 €, - zostatok na účte Č.. R. vedenom v ČSOB, a.s na meno žalobkyne vo výške 0,79 €, - zostatok na účte č. R. vedenom v H. R..C., pobočka zahraničnej banky na meno žalovaného vo výške 5,01 € a vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov k veciam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, že prikáže žalobkyni do jej výlučného vlastníctva zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., a.s. vo výške 51,33 € a zostatok na účte č. R. Y. Y. Č., a.s vo výške 0,79 €; žalovanému prikáže do jeho výlučného vlastníctva zostatok na účte Č.. XXXXXXXXXX Y. Y. Č., a.s. vo výške - 1.901,17 €, zostatok na účte Č.. R. Y. Y. Č., a.s. vo výške 513,74 €, zostatok na účte č. R. Y. Y. H. R..C., pobočka zahraničnej banky vo výške 5,01 € a hodnotu motorového vozidla značky Škoda Fabia 6Y s VIN V., rok nadobudnutia 2004, vo výške 500,00 € s tým, že žalobkyňa je povinná zaplatiť titulom vyrovnania sumu 415,15 € a to do desiatich dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal aby súd rozhodol, že advokát JUDr. František Svatuška, Námestie slobody 25, Humenné a Centrum právnej pomoci, kancelária Humenné, Lipová 1, Humenné sú povinný spolu a nerozdielne zaplatiť na účet súdu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku súdny poplatok za žalobu vo výške 66,00 € a súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške 66,00 €.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobkyňa, ktorá trvala na svojom odvolaní, keď odvolanie žalovaného považovala za účelové a zavádzajúce. Nestotožnila sa s argumentáciou žalovaného a

považovala ju za nesprávnu. Ona sa podieľala na splácaní finančných prostriedkov poskytnutých bankami a nemá žiaden dôvod podieľať sa na splácaní dlžôb žalovaného, ktoré vznikli na žiadosť z jeho vlastnej iniciatívy. V čase keď žalovaný požiadal o tieto úvery, ona už bola v krízovom centre (6/2012) a neskôr už bola spolu s deťmi v P. (rok 2013). K Uzneseniu OR PZ v Humennom, ČVS: ORP-50/2-VYS-HE-2020, zo dňa 27.08.2020 uviedla, že žalovaný, tak ako mnohokrát v minulosti podal na ňu trestné oznámenie, v tomto prípade pre subvenčný podvod, kde sa ju snažil kriminalizovať. Tak ako v minulosti mnohokrát bolo konanie zastavené, aj v tomto prípade bolo zastavené s tým, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

6. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý považoval jej odvolanie a iba ako nástroj jej advokáta ako si zvýšiť zisk svojej advokátskej kancelárie ďalším právnym úkonom, keďže v samotnom odvolaní žalobkyne nie sú uvedené žiadne podložené dôkazy a ani žiadne iné skutočnosti, ktoré by neboli prejednávané na pojednávaniach v danej veci a žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, ktoré sa snaží presunúť na štát a podľa žalobkyne a jej advokáta je štát povinný zabezpečiť dôkazy, ktoré ona v hrubých rysoch načrtne a vymyslí si ich. Žalobkyňa zaobstaranie hnutelných vecí žiadnym spôsobom nedokázala a zo samotnej výslednej sumy, ktorú chce preplatiť, si to účastníci konania nemohli zaobstarať zo svojich príjmov a javí sa, že takýmto spôsobom advokát JUDr. František Svatuška bežne legalizuje príjem z trestnej činnosti svojich „klientov“ prostredníctvom súdov.

7. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že trvá na podanom odvolaní. JUDr. František Svatuška, advokát zastupuje žalobkyňu na základe poverenia Centra právnej pomoci Humenné (ďalej len ako „CPP“). Za takéto zastupovanie prináleží advokátovi odmena v zmysle zákona, ktorej výška je pevne určená, t. z. že nezáleží na počte pojednávaní a písomných podaní a v tomto konaní je viac ako pravdepodobné, že náklady na právne zastupovanie prevýšia zákonnú odmenu právneho zástupcu. Žalobkyňa sa dôrazne ohradila voči nemiestnym invektívam žalovaného, ktorým chýba akýkoľvek vecný základ.

8. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobkyne zopakoval, že vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu je iba nástroj jej advokáta ako si zvýšiť zisk svojej advokátskej firmy ďalším právnym úkonom. Vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu považoval za účelové a zavádzajúce. Žalobkyňa si vymýšľa keď tvrdí, že sa podieľala na splácaní požičaných prostriedkov poskytnutých bankami, pričom nikdy nepredložila o tomto jej výmysle žiaden dôkaz. Žalobkyňa znova udáva, že bola v krízovom centre kde však bola výhradne iba zo svojej vlastnej iniciatívy a Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny vo Zvolene nemá žiaden záznam o tom, že by žalobkyňi odporúčalo alebo akýmkoľvek iným spôsobom zabezpečovalo pobyt v krízovom centre, pričom pobyt žalobkyne v krízovom centre nemá s prejednávanou vecou vôbec nič spoločné. a žalobkyňa iba účelovo zavádza súd. Žalobkyňa rovnako účelovo zavádza súd odkazovaním na Uznesenie OR PZ v Humennom, ČVS: ORP-50/2-VYS-HE-2020, zo dňa 27.08.2020 ktoré iba rieši či orgány budú alebo nebudú pokračovať v konaní ale nedementuje skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas vyšetrovania. Žalovaný navrhol aby odvolací súd zamietol odvolanie žalobkyne ako nedôvodné a rozhodol tak ako to uviedol vo svojom dovolaní.

9. Žalobkyňa nevyužila svoje právo a dupliku k replike žalovaného nepodala.

10. Žalovaný v duplike zotrval na podanom odvolaní a poukázal nato, že žalobkyňa so svojím právnym zástupcom znova nepredložili žiadne dôkazy na dokázanie svojich tvrdení. Uviedol, že z jeho strany nešlo o žiadne urážlivé podanie a ďalej v duplike spochybňoval majetkové pomery žalobkyne.

11. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 písm. c), 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne ani žalovaného nie je dôvodné.

13. Odvolací súd preskúmal všetky výroky napadnutého rozsudku, z dôvodu, že i keď výroková časť rozsudku o vyporiadaní BSM obsahuje vždy viacero výrokov (medziiným o tom, čo sa z BSM prikazuje

tej - ktorej strane konania a o tom, či a čo má jedna z nich plniť druhej na ich úplné vyrovnanie), treba na toto rozhodnutie hľadieť ako na jednotný celok, ktorý má komplexne vyporiadať doterajšie práva strán konania z BSM a konštituovať ich nové práva. Ak jedna strana konania napadne odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie o vyporiadaní BSM (či už ako celok, alebo niektorý z jeho výrokov), odvolací súd nie je v zmysle § 379 písm. c) C.s.p. viazaný rozsahom odvolania. V takom prípade žiadny z výrokov odvolaním napadnutého rozhodnutia vo veci samej nenadobúda oddelene právoplatnosť (§ 367 ods. 2 C.s.p.); odvolací súd musí vždy preskúmať celé rozhodnutie súdu prvej inštancie stupňa o vyporiadaní BSM (všetky jeho výroky vo veci samej) a v nadväznosti na výsledky svojho odvolacieho prieskumu môže toto rozhodnutie len ako celok buď potvrdiť (§ 387 C.s.p.) alebo zmeniť (§ 388 C.s.p.) alebo zrušiť (§ 389 O.s.p.).

14. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

14.1. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

14.2. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

14.3. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

14.4. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo patrilo do tohto spoluvlastníctva a existovalo v čase jeho zániku, teda ku dňu právoplatnosti rozsudku súdu o rozvođe manželstva strany a táto doba je tiež rozhodujúca pre posúdenie stavu veci (vek, kvalita, miera opotrebenia veci). Pri určení ceny veci sa spravidla vychádza z jej ceny v čase, keď sa vyporiadanie vykonáva (§ 217 ods. 1 C.s.p.). Uvedená zásada neplatí absolútne a nie je možné prehliadnuť, čo sa stalo v medziobdobí medzi zánikom BSM a medzi jeho vyporiadaním. Pri rozhodovaní o prikázaní veci pri vyporiadaní BSM sa uplatňuje zásada, aby pokiaľ možno (najmä zo zreteľom na dobu, ktorá uplynula od rozvođu manželstva, či oddelené bývanie manželov) boli veci prikázané tej strane konania, ktorá ju mala naposledy v držaní a u ktorej došlo k ich amortizácii.

15.1. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom. Výšku podielov môže ovplyvniť napríklad skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nepričiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne. Samotná okolnosť oddeleného hospodárenia strany aj keď trvajúca dlhší čas, nemusí viesť k záveru o potrebe určenia rozdielnych podielov strany na spoločnom majetku, ak nie sú spoľahlivo zistené ďalšie okolnosti, pre ktoré sú predpoklady pre zvýhodnenie jedného z strany proti druhému a rovnako nie je možné modifikovať výšku podielov len podľa miery účasti na rozvođe manželstva a ich príčin.

15.2. Ďalšou zásadou je, že každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na spoločný majetok, a je povinný uhradiť to, čo sa zo spoločného

majetku manželov vynaložilo na jeho oddelený majetok. Na vynaloženie prostriedkov vo výlučnom vlastníctve jedného z manželov na spoločný majetok súd prihliadne iba na návrh manžela oprávneného požadovať toto vrátenie. Pre posúdenie výšky náhrady toho, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na oddelený majetok jedného z nich (a naopak), nie je rozhodujúce, o akú sumu sa jeho majetok investíciami zhodnotil, ale to, aká suma sa na tento účel skutočne vynaložila zo spoločných prostriedkov manželov.

16. Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd zato, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad keď s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 143, § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že medzi stranami konania došlo k zániku BSM a k vyporiadaniu nedošlo dohodou. Správne súd prvej inštancie ustálil predmet vyporiadania BSM, čistú hodnotu BSM a správne v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 150 Občianskeho zákonníka vykonal vyporiadanie určením rovnakých podielov oboch manželov, keď nebol dôvod na určenie iných podielov. Správne dospel k záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jeho podielu sumu 483,22 €. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje. Námietky žalobkyne ani žalovaného uvádzané v odvolaní sú právne irelevantné, nemajú žiadny vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Žalobkyňa v odvolaní vyslovila nesúhlas, že do masy BSM patria len veci, ktoré sú uvedené v rozsudku vo výroku I. Do BSM patria aj ďalšie huteľné veci uvedené v žalobe, v odvolaní a ako aj nehnuteľnosť v R.. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že motorové vozidlo predal žalovaný matke len za cenu 500,- € a tiež nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, keď do masy BSM nepočet investície zo spoločných finančných prostriedkov do leteckej licencie, minimálne vo výške 90.000,-€ a do leteckej prilby minimálne do 6.638,78 €, ktorých polovice žiada žalobkyňa nahradiť (pozri odsek 3.1. rozsudku odvolacieho súdu).

17.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku podrobne a zrozumiteľne vysvetlil ako ustálil predmet vyporiadania BSM, keď mal zato, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne nadobudnutia huteľných vecí uvedených v žalobe vrátane príslušenstva vozidla zo spoločných prostriedkov a že tieto veci ku dňu zániku BSM existovali, ohľadne hodnoty motorového vozidla, dôkazné bremeno ohľadne nadobudnutia nehnuteľnosti v obci R., nadobudnutia leteckej prilby a ani investovania finančných prostriedkov do leteckej licencie.

17.2. Odvolací súd poukazuje nato, že v zmysle § 150 ods. 1 C.s.p. majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V zmysle § 151 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. V súlade s čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. V zmysle § 186 C.s.p. súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

17.3. Povinnosť strán tvrdiť potrebné skutočnosti v civilnom procese sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú stranami. Posúdenie toho, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a preukazovať a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé prívodiť jej úspech v spore. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore.

Pri hodnotení dôkazov Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. V priebehu dokazovania súd po vytriedení nepodstatných a nezákonných dôkazov ďalej hodnotí len dôkazy zostávajúce, teda dôkazy dôležité a právne relevantné, ktoré treba posúdiť z hľadiska ich pravdivosti. Posudzovanie pravdivosti konkrétneho dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, a či získané informácie sú svojim obsahom pravdepodobné alebo nie. Následne súd pristúpi k posudzovaniu jednotlivých dôkazov v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz.

17.4. V predmetnej právnej veci je určujúcou hmotnoprávnou normou ustanovenia § 143, § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia riešia, ktoré veci nadobudnuté počas trvania manželstva tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú predmetom vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V spore vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ako v prejednávanej veci) má žalobkyňa vzhľadom na právny režim § 143, § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý jej svedčí, povinnosť tvrdenia, že veci patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a že existovali v čase jeho zániku. Žalovaný má potom povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno, že právny režim § 143 Občianskeho zákonníka sa neuplatní, resp. že veci v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva neexistovali. Pokiaľ by tieto skutočnosti boli v konaní preukázané, žalovaný by uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i bremeno dôkazné.

17.5. Odvolací súd s poukazom na zásady hodnotenia jednotlivých dôkazov v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla svoju dôkaznú povinnosť o nadobudnutí huteľných vecí uvedených v žalobe vrátane príslušenstva vozidla zo spoločných prostriedkov a že tieto veci ku dňu zániku BSM existovali, ani dôkaznú povinnosť ohľadne hodnoty motorového vozidla, ohľadne nadobudnutia nehnuteľnosti v obci Sliach, nadobudnutia leteckej prilby a dôkaznú povinnosť o investovaní finančných prostriedkov vo výške 90.000,-€ do leteckej licencie. Naopak žalovaný uniesol svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, keď v súlade s § 151 ods. 2 C.s.p. poprel skutkové tvrdenia žalobkyne, uviedol vlastné relevantné tvrdenia o sporných skutkových okolnostiach a tieto svoje tvrdenia podoprel dôkazmi. Bližšie pozri odseky 27. až 31., 33., 35 až 36. napadnutého rozsudku s ktorými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Strana ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, t.j. v danom prípade žalobkyňa nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov, tak ako je tomu i v danom prípade, keďže obrana žalobkyne v rámci prvoinštančného ako aj odvolacieho konania zostala iba v rovine nepodložených tvrdení. Vo vzťahu k investovaniu finančných prostriedkov do leteckej licencie okrem tohto, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o investovaní sumy 90.000,-€ odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zastáva názor, že teoreticky aj keby nejaká suma bola zo spoločných prostriedkov v tomto prípade uhradená, osobný majetok žalovaného sa nijakým spôsobom nerozmnožil, nezhodnotil. Tieto prostriedky by teoreticky boli investované do prehlbovania vzdelávania žalovaného a žalobkyňa by nebola oprávnená požadovať náhradu takto minutých finančných prostriedkov.

18. Ďalšie odvolacie námietky žalobkyne sa týkajú nevykonania navrhnutých dôkazov, keď nedostatočné vykonané dokazovanie malo za následok, že jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň to malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (pozri odsek 3.2. rozsudku odvolacieho súdu), keď vykonanie dôkazov súd bez riadneho, logického a vecného odôvodnenia zamietol.

18.1. K nevykonaniu žalobkyňou navrhovaných dôkazov odvolací súd poukazuje nato, že celkovo súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Predovšetkým nevykoná dôkazy, ktoré sú pre vec nerozhodujúce a nemôžu smerovať k zisteniu

skutkového stavu veci (k zisteniu skutočností v zmysle § 143, § 149 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vykonanie navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov maloletých detí F. C. R., svedka Y.K. K., listinných dôkazov - potvrdení od Úradu práce a sociálnych vecí vo Zvolene, Okresného riaditeľstva PZ SR vo Zvolene) považoval za nadbytočné a navrhnuté dôkazy (výsluch svedka F. O., listinný dôkaz - zmluva o nadobudnutí bytu v R.) nevykonal v súlade s princípom sudcovskej koncentrácie konania, keď tento postup riadne v zdôvodnení rozsudku odôvodnil (odsek 28., 35., 33. napadnutého rozsudku) so závermi ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd a preto nevykonanie navrhovaných dôkazov nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Naviac, z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012, v dôsledku čoho odvolacie námietky nie sú dôvodné a spôsobilé prívodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

19. Žalobkyňa v odvolaní tiež spochybňuje nezaujatosť sudkyne, ktorá jej svojím postupom dala dôvod domnievať sa, že je voči nej zaujatá, jednak spôsobom a tónom komunikácie s ňou, ktorý bol diametrálne odlišný od komunikácie s druhou stranou sporu, ako aj následným vyhodnotením dôkazov v jej neprospech.

19.1. Ustanovenie § 49 ods. 3 C.s.p. výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu boli okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Pojem „postup“ pritom zahŕňa všetky procesné úkony vec prejednávajúceho sudcu, vrátane samotného rozhodnutia. Okolnosti spočívajúce v postupe sudcu v konaní o prejednávanom spore nemôžu byť samy o sebe dôvodom zaujatosti sudcu. Keďže námietka zaujatosti sa týka len okolností ktoré spočívajú v procesnom postupe zákonnej sudkyne s poukazom na ust. § 53 ods. 3 C.s.p. odvolací súd na námietku zaujatosti neprihliadol, keď naviac zo zvukových záznamov z jednotlivých pojednávaní, ktoré sú uložené v registri - ESS skutočnosti tvrdené žalobkyňou (komunikácia sudkyne) vôbec nevyplývajú.

20. Bezpredmetné sú aj námietky žalovanej týkajúce sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku (pozri odsek 3.3. odvolacieho rozsudku). V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia § 220 ods. 2 C.s.p (pozri odsek 16. odvolacieho rozsudku) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. V rozsudku jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť a aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia súdu prvej inštancie je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery ku ktorým na ich základe dospel sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

21. Za nedôvodné považuje odvolací súd námietky žalovaného uvedené v odvolaní (pozri odsek 4.) , že žalobkyňa by sa mala rovnako podieľať aj na splácaní dlhu daných poskytnutých finančných prostriedkov jemu bankami, ktorú skutočnosť súd prvej inštancie pri vyporiadní bezpodielového spoluvlastníctva opomenul.

21.1. Súd prvej inštancie sa touto otázkou zaoberal (pozri odsek 34. napadnutého rozsudku), keď dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by mali manželia nejaké spoločné záväzky z uzavretých zmlúv o úvere (Zmluva o Č. spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXR zo dňa 20.01.2012, Zmluva S. Č. spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXR zo dňa 21.06.2012, Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.01.2013 a Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dna 09.07.2013) ani iné spoločné záväzky, ktoré by bolo potrebné vyporiadať, keďže tieto zmluvy boli uzavreté len medzi bankou

a žalovaným, jedná sa preto o úvery samotného žalovaného. Ak za trvania manželstva uzavrel zmluvu o úvere ako dlžník len jeden z manželov, nepotrebuje k tomu súhlas druhého manžela (porovnaj k tomu napr. Zborník IV bývalého Najvyššieho súdu, str. 495). K takémuto dlhu týkajúcemu sa výlučne jedného z účastníkov (manželov) sa pri vyporiadaní BSM prihliadne, pokiaľ bola zaň získaná určitá majetková hodnota, ktorá patrí v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva (porovnaj R 57/1970). Za spoločnú vec manželov sa považuje iba vec, ktorá prináleží do bezpodielového spoluvlastníctva; mimo sféry BSM konajú manželia právne samostatne (porovnaj napr. R 72/1994).

21.2. V prípade záväzku žalovaného z uvedených troch zmlúv o úvere nezodpovedá žiadne bezpodielové spoluvlastníctvo, keď žalovaný na ktorom bola dôkazná povinnosť žiadnym spôsobom nepreukázal, že peniaze takto získané boli použité v rámci BSM strán sporu. Keďže dlh, z ktorého je zaviazaný výlučne žalovaný, nebol použitý na získanie spoločného majetku strán sporu, žalovaný sa nedôvodne domáha, aby na tieto záväzky záväzok bolo prihliadnuté v rámci vyporiadania rozvodom zaniknutého BSM. Na spomenutý dlh sa nevzťahuje ust. § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a preto záverom súdu prvej inštancie nie je čo vytknúť.

22. Samotná skutočnosť, že strany sporu sa nestotožňujú s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahraďiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám stranám sporu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam.

23. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil (výroky I., II., III.) vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok V.) a výroku o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok (výrok IV.).

24. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie síce nesprávne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p., namiesto správneho ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. ktorá skutočnosť ale sama o sebe nemá za následok nesprávnosť výroku o náhrade trov konania, keď predmetný výrok je vecne správny. Súd prvej inštancie správne prihliadol, že pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné prihliadnuť, že rozhodnutie o vyporiadaní BSM je v záujme obidvoch strán konania, ktorí sú povinní vyporiadanie previesť. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tu ide o tzv. iudiciu duplex (žalobu môžu podať obidve strany, súd nie je viazaný návrhom). Pri stanovení úspechu v konaní s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. nie je možné vychádzať z tohto, kto podal žalobu, kto sa ako v konaní bránil, ale úspech alebo neúspech v konaní, je až v tom, akého podielu sa komu dostane. Ak je parita podielov rovnaká, čo je aj daný prípad je na mieste aby si každý zo strán sporu hradil náklady konania zo svojho a správne preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že ani jednej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania, ktorý výrok je v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p..

25. Vecne správne súd prvej inštancie rozhodol aj o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet súdu súdny poplatok (výrok IV.).

25.1. Podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení platnom a účinnom do 30.4.2021 (v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie) sú poplatníkmi obaja účastníci v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo jeden z nich podľa rozhodnutia súdu.

25.2. Podľa § 2 ods. 2 zákona č.71/1992 Zb. ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

25.3. Podľa § 4 ods. 3 zákona č.71/1992 Zb. od poplatku je oslobodený aj ten, komu bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa osobitného predpisu.

25.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru o rovnosti podielov strán sporu pri vyporiadní BSM a v tomto prípade by poplatok mal každý z manželov platiť podľa ceny majetku, ktorý mu pri vyporiadní pripadá (pozri Stanovisko Najvyššieho súdu SR zo 17. marca 1976, sp. zn. Cpj 70/1975, R 14/1976). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola oslobodená od súdnych poplatkov súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného v zmysle citovaného ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b), § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. zaplatiť súdny poplatok v zmysle Položky 6 písm. a), b) Sadzobníka súdnych poplatkov.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.. S poukazom na rovnaký čiastočný úspech strán v odvolacom konaní (žalobkyňa bola úspešná v časti odvolania žalovaného; žalovaný bol úspešná v časti odvolania podaného žalobkyňou) odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto už o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).